

то Юпитеръ го ритнѣлъ съ кракъ та го съборилъ отъ небе-то на земѣ-тѣ. Паданіе-то не было смрътоносно, нѣ Вулканъ си счюпилъ само кълкѣ-тѣ та останѣлъ хромъ.

Той паднѣлъ на О-въ Лемнось; тамъ си отворилъ ковачницѣ та правилъ Юпитеру грѣмовы стрѣлы; за другары и за работнигы, ималъ Циклопы-ты, коз-то были сынове на Урануса и на Титеѣ. Тія неуморими работници правили да ечи Лемнось и пещеры-ты на Етнѣ отъ грѣменіе-то на чюкове-ты имѣ, кои-то удряли размѣрно възъ дебѣлы наковалны.

Богове-ти, ако и да былъ Вулканъ грозенъ, дали му за женѣ Венерѣ, най-хубавицѣ-тѣ отъ всичкы богыни. Вулканъ ся отличявалъ между другы-ты богове по своя си услужливъ и кроткѣ характеръ. — Той всякога былъ готовъ да въснастани тишинѣ-тѣ на Олимбѣ, и единъ день съ желаніе да укроти една прѣпирнѣ, отмѣнилъ въ службѣ-тѣ Ганимеда, та черпилъ вино. Тогази ся подвигнѣлъ помежду богове-ты онзи непрѣкѣснѣтъ смѣхъ за кой-то говори Омеръ. Той избавилъ Юнонѣ, коѣ-то Юпитеръ былъ обѣсилъ между небе-то и земѣ-тѣ.

Тврьдѣ длъго и широко бы было да ивброимъ всичкы работы, кси-то излѣзли отъ рѣцѣ-тѣ му, и у кои-то блящяла негова-та неуморима и остроумна майсторія: той правилъ грѣмовы стрѣлы на Юпитера, военны облѣкла на херои-ты, огърлицы и вѣнцы на богыни-ты, и палаты; прыгавина-та му пристигала всичко, и съ искусство-то си искаравалъ изящны творенія.

Аѣиняни-ти установили праздницѣ въ неговѣ честь; то было тичанія, наречены Ламбадофоріи, въ кои-то тій, что ся надприпквали, подавали си отъ